

Den første sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til finanslov for finansåret 1. april 1974—31. marts 1975.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 1) findes i tidenden sp. 515, 565, 597 og 691, finansudvalgets betænkning i tillæg D. sp. 3).

Der var stillet 40 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

§ 1, ændringsforslag nr. 1 og 2, § 2, således ændret, §§ 3-10, ændringsforslag nr. 3-6, § 11, således ændret, §§ 12 og 13, ændringsforslag nr. 7-21, § 14, således ændret, § 15, ændringsforslag nr. 22-25, § 16, således ændret, §§ 17-20, ændringsforslag nr. 26-31, § 21, således ændret, § 22, ændringsforslag nr. 32-36, § 23, således ændret,

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 37 om, at § 24 udgår, betragtedes hermed som *vedtaget*, hvorefter § 24 var *bortfaldet*.

§§ 25-26, ændringsforslag nr. 38 om en ny affattelse af § 27, § 27 i den ændrede affattelse, ændringsforslag nr. 39 og 40, § 30, således ændret, og § 31

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går nu til fornyet behandling i finansudvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om investeringsfonds.

(Lovforslaget (nr. 75) findes i tillæg A. sp. 1273, fremsættelsen i tidenden sp. 1545).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Camre (S):

Dette forslag til ændring af investeringsfondsloven går ud på at forhøje den andel af en erhvervsdrivendes overskud, som skattefrit kan henlægges til en investeringsfond, fra 20 pct. til 25 pct. af overskuddet.

Der kan måske nok principielt siges en række positive ting om investeringsfonds' indflydelse på virksomhedernes investeringspolitik set i forhold til de almindelige afskrivningers virkninger, idet man opnår en jævnere investeringsrytme og mindre tilbøjelighed til investering alene for at mindske skatten, hvilket kan give fejlinvesteringer og prestigeinvesteringer — det er for så vidt stort set det samme.

Når vi imidlertid ser med skepsis på forslaget, er det for det første, fordi det er vor og finansministerens erklærede hensigt at søge at forenkle skatterne ved afskaffelse af alle disse forskellige fradrag. Det er et mål, som vi i socialdemokratiet lægger meget stor vægt på at få realiseret. Derfor forekommer det os ikke umiddelbart rimeligt nu at udbygge et eksisterende fradrag.

Den anden årsag til, at vi er betænkelige ved forslaget, er, at disse investeringsfondshenlæggelser jo netop repræsenterer en af de måder, hvorpå en erhvervsdrivende kan manipulere med sin indkomst, altså bringe indkomsten ned i de år, hvor den er særlig høj, og således opnå en udjævning af indkomsterne over en årrække med mindre skattebetaling til følge.

Forslaget vil ifølge ministerens bemærkninger til det flytte 70 mill. kr. om året fra staten og kommunernes kasser over i de erhvervsdrivendes kasser. Jeg tror, det er rigtigt at sige, at det store flertal af skatteyderne er imod sådanne regler, som begunstiger en enkelt klasse, og socialdemokratiet deler dette flertals opfattelse.

Vi vil arbejde aktivt på en sanering af hele indkomstskattesystemet, og vi mener, det er

[Camre.]

en sag, som bør have meget høj prioritet. Vi kan derfor ikke godtage enkeltforslag, som trækker den stik modsatte vej; vi ønsker at se de enkelte led i en reform af indkomstskatten som en helhed. Derfor må det foreliggende forslag indgå sammen med de øvrige forslag, der er fremsat, og som bliver fremsat vedrørende indkomstskatten, og det må vurderes ud fra de samme kriterier. Vi forventer derfor at se nærmere på forslaget i skatteudvalget.

Glistrup (FP):

Som nævnt går forslaget ud på at lette indkomstskatten med et beløb, der anslås til 70 mill. kr. det første år, og det kan jo kun lyde sympatisk. Men som hr. Camre fremhævede, skal vi passe på, at vi ikke her laver reformer af indkomstskattesystemet stykkevis og delt.

Selvfølgelig er der da meget, man kan se med sympati på, f.eks. at erhvervsdrivende får lettere skatteforhold ved, at de kan henlægge penge til investering. Om en times tid skal vi til at se med sympati på, at pensionister bliver bedre stillet skattemæssigt, og det vil vi da også meget gerne gøre. Dernæst skal vi se med sympati på, at lønmodtagere bliver noget bedre stillet skattemæssigt. Og unge, der skal etablere sig, skulle jo også gerne være lidt bedre stillet skattemæssigt. Sådan kan vi blive ved med at lave særordninger, og man kan finde masser af gode argumenter hver evig eneste gang, som man kan gøre det i forbindelse med det foreliggende forslag: Danmark skal leve af sit erhvervslivs investeringer, og hvad vi ellers kan sige. Det kan imidlertid ikke være vejen til at løse vor indkomstskattemisere, at man først letter lidt her og så letter lidt dér.

Derfor vil vi i udvalget betragte forslaget med stor skepsis.

Jens Foged (V):

Det foreliggende forslag har til formål at gennemføre en lempelse for erhvervslivet. Erhvervsdrivende vil, hvis de ikke har tilstrækkelige afskrivningsmuligheder eller tilstrækkelige muligheder for at henlægge til investeringsfonds, eventuelt være tilbøjelige til at købe maskinerne på et lidt for tidligt tidspunkt. Gennem henlæggelser til investeringsfonds kan pengene opspares i penge-

institutterne, hvor de kan stå, til køb bliver nødvendige, hvilket sådan set er mere rimeligt. Vi tror derfor, at erhvervslivet vil være særdeles tilfreds med en sådan forhøjelse fra 20 til 25 pct. Administrationen ændres jo ikke. Hvad enten man skal regne med den ene procent eller med den anden procent, er administrationen lige god.

Hvis vi, hver eneste gang vi vil tage et problem inden for skattelovgivning på her i folketinget, skal tøve og tøve for at komme det i én stor pulje, så er det min opfattelse, at så varer det for længe, inden vi kommer i gang. Dette er efter vor opfattelse et led, som bliver stående også i en fremtidig skattereform. Det hører ikke med til de regler, der absolut skal inddrages i diskussionen om fradragsreglerne i forbindelse med indkomstskatten.

Når hr. Camre bruger udtrykket, at henlæggelser til investeringsfonds udjævner indkomsterne, må jeg sige, at vi har altid været af den opfattelse, at indkomsterne måtte godt udjævnes. Der er ingen, der siger, det er de vises sten, at vi har en indkomstskat, der går på kalenderåret. Tværtimod, hvis vi uden vanskeligheder med administrationen kunne lade indkomsten over 3, 4 eller 5 år som gennemsnit være afgørende for skatten, så var det langt det bedste. Venstre har tidligere foreslået, at grundlaget skulle være indkomsten over 3 år, men det forslag har aldrig nydt fremme. En udjævning, hvorved man betaler en jævn skat på trods af ujævne indkomster, vil være mere rimelig, end at man kører op og ned i indkomstskatteskalaen.

Vi kan derfor fra venstres side anbefale det foreliggende forslag. Vi håber og tror på, at erhvervslivet bedre kan administrere deres investeringer, hvis de får denne lempelse i reglerne om investeringsfonds.

Dagmar Andreassen (RV):

Jeg synes, det er et glimrende forslag, som jeg på det radikale venstres vegne kan anbefale bliver gennemført.

Da jeg hørte på de foregående talere, blev jeg noget overrasket. Det lød næsten, som om det var en ny ordning, man var ved at indføre. Det drejer sig jo kun om, at man hæver nogle procenter inden for en ordning, som i sin tid blev indført, fordi man ikke har ret til at afskrive på købte maskiner i

[Dagmar Andreassen.]

forhold til genanskaffelsesprisen, men kun i forhold til købsprisen, hvilket vil sige, at den dag maskinen er tjent ud, er slidt ned, så skal man skaffe et endnu større beløb, end man skulle sidste gang, til at købe en ny maskine for. Investeringsfonds er en af vejene, hvorved en virksomhed kan sætte penge til side for at få råd til at købe den lidt større maskine, man skal have næste gang.

Det undrer mig meget, at en repræsentant for socialdemokratiet kan stå heroppe og komme med de udtalelser, som faldt. Konklusionen i PP II er jo, at en mindre og mindre del af befolkningen skal skabe en produktion til den større og større del, der ikke er med i produktionen. Hvordan skal de mennesker få rimelige vilkår, hvis vi ikke giver dem bedre værktøj? En af vejene til bedre værktøj er bedre afskrivningsregler. Vil man ikke fuld fri afskrivning, så er dette dog en af de mest skånsomme genveje, så vidt jeg kan se.

Jeg kan anbefale forslaget, og vi går gerne ind i udvalgsarbejdet.

Stetter (KF):

Vi kan give tilslutning med den motivering, at prisen på alle former for driftsmidler er stærkt stigende.

Børge Johansen (CD):

Mit parti kan tilslutte sig dette forslag. Skulle vi endelig indvende noget, måtte det nærmest være, at det er en ret beskeden forhøjelse. Man må jo tænke på, at investeringsloven er et alternativ til skattefrie afskrivninger på grundlag af genanskaffelsesprisen, og netop for øjeblikket med stærkt stigende priser på de maskiner o.lign, man skal bruge til erhvervslivet, er denne lov yderst rimelig.

Vi kan anbefale lovforslaget.

Ømann (SF):

Først bevilger flertallet i dette ting 1,9 mia kr. til arbejdsgeberne uden garantier for nogen som helst gunstig økonomisk effekt. Og så skal vi få dage efter præsenteres for en yderligere begunstigelse på 70 mill. kr. — for det er jo det, der er tale om, trods alle bortforklaringer.

Det forekommer mig dog, at der har været en hel del tale om nulindkomster, og at

hele dette nulindkomstinstitut ikke er særlig populært i befolkningen. Derfor er det mig ærlig talt en gåde, at man tør komme med et sådant forslag. Det forekommer mig også, at der i det nyligt indgåede 4 parti forlig er en passus om, at man tilsigter afskaffelse af disse nulindkomster. På denne baggrund er det endnu mere forbavsende, at man præsenteres for et forslag, der forbedrer en af de ordninger, der spiller en temmelig stor rolle for nedbringelse, kunstig nedbringelse af indkomsterne.

Disse investeringsfondsordninger skal afskaffes, de skal ikke forbedres. Vi er at finde, når der er tale om støtte til investeringer og til erhvervslivet, men det skal være en selektiv støtte og ikke en støtte af denne art, som giver mulighed for kunstigt at bringe de skattepligtige indkomster ned.

Arne Bjerregaard (KrF):

Vi mener fra kristeligt folkepartis side, at henlæggelse til investeringsformål er både gavnligt og nyttigt og det både erhvervs-mæssigt og samfundsmæssigt.

For den erhvervsdrivende er det en fordel, at han i de gode år kan henlægge til senere investeringer og derved undgå for stor beskatning af overskuddet. Jeg må selvfølgelig give visse kritikere ret i, at man gennem henlæggelser kan nedbringe sit overskud så meget, at man kan udnytte de sociale ydelser, som gives folk under en vis indtægtsgrense — jeg tænker på friplads i børnehaver og vuggestuer og tilskud til børn under uddannelse. Jeg ved ikke, om man kan indrette det sådan, at ordningen ikke misbruges, så man nedskriver for at opnå disse sociale ydelser, men selv om vi altså kunne ønske dette, må vi trods alt fastholde fra kristeligt folkeparti, at det er en nødvendighed ad lovgivningens vej at sørge for, at vore erhverv har de bedst mulige betingelser for at fremme den produktion, som vi alle sammen er afhængige af.

Om henlæggelsesprocenten så skal være 25 eller et andet tal, det tør jeg ikke på nuværende tidspunkt tage stilling til, men vi vil se velvilligt på forslaget.

Knud Jespersen (DKP):

Dette forslag om investeringsfonds ser vi på med megen modvilje. Loven om investeringsfonds blev gennemført som noget af det

[Knud Jespersen.]

første i 1957, da man begyndte at indføre de mange ekstraordinære afskrivningsregler. Som bekendt har vi skarpt fordømt disse ekstraordinære afskrivningsbestemmelser, fordi de begunstiger en hel række virksomheder, og det har jo også ført til opblomstring af revisorers, advokaters og juristers virksomhed som aldrig før på disse områder.

Almindelige mennesker kan ikke få nogen glæde af disse ekstraordinære afskrivningsregler, men de må betale den skat, som selskaberne herved unddrager sig. Det drejer sig i år om 400 mill. kr., der unddrages beskatning alene gennem loven om investeringsfonds, og så kommer regeringen og vil forhøje denne usmagelige afskrivningsform fra 20 til 25 pct. eller med 170 mill. kr. svarende til 70 millioner skattekrone.

I 1957 fremhævede man som noget godt ved forslaget, at det bidrog til samfundskonomisk bedre investeringer i erhvervslivet, fordi investeringsfonds ville formindske tilskyndelsen til at købe ind af rent skattemæssige hensyn, men udviklingen siden 1957 har vist det stik modsatte: investeringslovene har været medvirkende til at fremskynde de skattemæssige spekulationer, som befolkningen med rette har vendt sig imod.

Hvis man imødekommer regeringens lovforslag, vil man yderligere klassedele den byrdefordeling, der i forvejen er så skæv, man vil yderligere skærpe modsætningerne mellem de rige og de ufornuende i Danmark. Det er ganske givet, at hvis regeringen skal øge skattetrykket hos lønmodtagerne med hver eneste af de 70 mill. kr., som alene dette forslag tilsigter at give storkapitalen i skattelettelser — og de 70 mill. kr. er et lavt skøn — så indebærer det en ekstra forøgelse af det utålelige skattepres, som ligger på lønmodtagerne.

Vi vil også nævne som en detalje i denne forbindelse, at det ser ud til, at kommunerne unddrages de 20 mill. kr. af de skønnede 70 mill. kr., som forslaget skulle give i tabt provenu. Hermed er man med til yderligere at begrænse kommunernes selvstyre.

Vi kan som sagt under ingen omstændigheder godtage dette forslag. Vi vender os imod ekstraordinære afskrivningsbestem-

melser og må stemme imod det forslag, der her foreligger.

Flygaard (DR):

På retsforbundets vegne kan jeg sige, at vi kan stemme for det foreliggende lovforslag. Vi synes, det er et udmærket forslag i en situation med et stærkt stigende prisniveau; herved løser man til en vis grad problemet omkring afskrivning efter genanskaffelsesprincippet.

Jeg kan tilsige mit partis støtte til forslaget.

Finansministeren (*Anders Andersen*):

Jeg takker de ordførere der har givet tilslutning til forslaget. Jeg kan vel nok være lidt forbavset over, at nogle af ordførerne har vendt sig imod det, da man jo er enig om, at forudsætningen for, at vi kan klare vor økonomiske udvikling her i landet, er, at man kan udbygge industrierhvervene og i det hele taget eksporterhvervene. Dette forslag er et led heri. Ved at give mulighed for denne større opsparing, som jo i virkeligheden er en forlods afskrivning, giver man erhvervene mulighed for at disponere sikrere og friere med hensyn til deres investeringer både på kort og på længere sigt.

Jeg er noget forbavset over hr. Camres udtalelser. Jeg hæftede mig naturligvis ved, at man ikke fra socialdemokratiet ønsker at gå ind i en stykkevis ordning af de skattemæssige problemer. Jeg skal have det i erindring, når vi senere på dagen skal behandle forslag, som man har fremsat fra socialdemokratiets side.

Men jeg håber, udvalgsbehandlingen vil vise, at der trods alt her i salen vil være et flertal for at gennemføre forslaget; jeg vil betragte det som både fornuftigt og hensigtsmæssigt over for erhvervslivet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om boligsparekontrakter.

(Lovforslaget (nr. 77) findes i tillæg A. sp. 1279, fremsættelsen i tidenden sp. 1546).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Heinesen (S):

Det er nu anden gang siden folketinget samledes i oktober, at vi har et forslag til ændring af lov om boligsparekontrakter til første behandling, og det er vel egentlig i overkanten af, hvad denne lov kan bære, men lovens revisionsbestemmelse nødvendiggør en behandling.

På den tidligere regerings vegne fremsatte jeg den 3. oktober 1973 et forslag om at ophæve adgangen til at oprette boligsparekontrakter, og begrundelsen for dette forslag var, at loven ikke havde levet op til forventningerne om, at man igennem disse kontrakter ville opnå en strukturel ændring i retning af øget selvfinansiering inden for byggesektoren og et betydningsfuldt bidrag til større ligevægt på kapitalmarkedet. Vi kunne tværtimod konstatere, at adgangen til at oprette kontrakter kun var udnyttet i beskedent omfang, og at publikums interesse for kontrakterne var stadig faldende.

Vi kan nu konstatere, at tilgangen af kontrakter siden 1. april 1973, hvor det første gang blev bebudet, at ordningen ville blive ophævet, stadig ikke er større end i de to første år efter lovens ikrafttræden. Der er altså ikke tale om nogen egentlig stigning i interessen for disse boligsparekontrakter.

Samtidig fandt vi også, som det blev nævnt dengang, at det er tvivlsomt, i hvor høj grad der fremkaldes en opsparing, som ikke ville have fundet sted uanset den iværksatte præmieringsordning. I denne sammenhæng skal jeg også sige, at vi principielt heller ikke er tilhængere af, at de, som ikke har råd til at spare, over skatten betaler til dem, som har bedre råd.

Endelig fremhævede vi, at ordningen administrativt er ret besværlig, dels fordi det må kontrolleres, at hver deltagende person kun har tegnet én kontrakt, dels fordi der i forbindelse med udbetalingen af sparepræmierne må forudses en del problemer med afgrænsningen mellem forbedringer,

der præmieres, og vedligeholdelse, der ikke præmieres.

Finansministerens forslag imødekommer ingen af disse indvendinger. Forslaget vedrører alene dette, at opsparing på kontrakter tegnet efter 1. februar i år kun kan anvendes til investering i helårsbolig her i landet. Dette forslag er en forbedring, som vi takker for, men forbedringen er for beskedent til, at vi kan fratagde vort ønske om at ophæve adgangen til at oprette nye kontrakter.

Denne indstilling skyldes ikke manglende vilje til at fremme den private opsparing, tværtimod, men den lov, som vi har til behandling i dag, yder jo ikke noget nævneværdigt bidrag hertil. En helt anderledes konstruktiv løsning til fremme af den private opsparing har medlemmer fra det radikale venstre og socialdemokratiet peget på igennem forslag til folketingsbeslutning om værdisikret opsparing og finansiering. Dette radikale og socialdemokratiske forslag har en ganske anden rækkevidde end det foreliggende, uden at det offentlige påføres økonomiske byrder herved, og uden at forslaget rammes af de indvendinger, som med rette efter vor opfattelse kan rejses imod skattepræmierede opsparingsordninger.

I øvrigt er vi af den opfattelse, at det ikke ville være rimeligt at have disse to ordninger kørende samtidig, og jeg skal derfor foreslå, at de to forslag behandles sideløbende i udvalget.

Glistrup (FP):

Selve det forslag, der er fremsat om, hvorvidt en præmieret boligopsparing kan anvendes til at købe bolig i udlandet eller kun i Danmark, kan ærlig talt ikke ophidse os meget. Vi synes, det kan være nogenlunde hip som hap, om man har reglen, som den nu står i loven, eller som regeringen har foreslået den ændret. Det er kun en ligegyldig krusedulle.

Derimod var hr. Heinesen jo inde på de principielle betragtninger, som også må frem nu, når vi behandler denne lovgivning. Vi har alt, alt for mange lovordninger og lovsystemer i dette land, og er der nogen som helst særlig grund til at opretholde dette filigranarbejde, som denne VKR-lov om boligopsparing er? Vi går meget langt i retning af at være enig med hr. Heinesen og